

VI Concurs de relats “Marià Casadevall”

Sensibilització envers temàtiques socials i visibilitat de l'acció social

Fundació Campus Arnau d'Escala, 2021

Carrer Bernat Boades, 68 baixos

17005 Girona

Tel. 972 106 122

<http://campusarnau.org>

info@campusarnau.org

Aquesta obra està subjecta a una llicència de:

[Reconeixement-CompartirIgual 4.0 Internacional de Creative Commons](https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/)

Coordinació: Èlia Llinàs Serradell, Fundació Campus Arnau d'Escala

Textos: Isabel Mir Cortacans i M. Àngels Puig Sarsanedas

Edició: Fundació Campus Arnau d'Escala

Desembre de 2021

Amb el suport i la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Drets Socials**

Recull dels textos guanyador i finalista del VI Concurs de relats “Marià Casadevall” 2021

DIXIT Girona Centre de Documentació de Serveis Socials *Marià Casadevall*, la Fundació Campus Arnau d'Escala, la Delegació a Girona del Col·legi Oficial de Treball Social de Catalunya i l'Ajuntament de Girona organitzen el **Sisè Concurs de relats "Marià Casadevall"** per promoure la sensibilització envers temàtiques socials i donar visibilitat a l'acció social.

El concurs porta el nom de Marià Casadevall per recordar l'educador i treballador social de Girona, que va ser director del Centre d'Acolliment i Serveis Socials "La Sopa" del 1995 fins a la seva prematura mort, l'any 2003.

En aquesta sisena edició els textos han versat sobre les conseqüències psicoemocionals i socials de la crisi provocada per la COVID-19. Els relats s'han inspirat en experiències personals i socials que ha mostrat, per exemple, com han afectat les restriccions i mesures de prevenció del virus als infants, adolescents i joves, o quin impacte han tingut les situacions d'aïllament en les persones amb discapacitat o les persones grans que viuen soles. També hi ha narracions sobre com han fet front a aquestes realitats els professionals de l'acció social.

El jurat del concurs està format per una representant de l'Ajuntament de Girona, de la delegació a Girona del Col·legi Oficial de Treball Social de Catalunya, del Departament de Drets Socials de la Generalitat de Catalunya, de la Fundació Campus Arnau d'Escala i una ex-guanyadora del concurs.

T'estimo fins el cel i set pisos més amunt d'**Isabel Mir Cortacans**, i *Accelerador de violència*, de **M. Àngels Puig Sarsanedas**, són les obres guanyadora i finalista, respectivament, i ambdues relaten conseqüències psicoemocionals i socials de la crisi actual.

A continuació, podeu llegir els relats guanyador i finalista. Bona lectura!

Girona, desembre de 2021

T'estimo fins el cel i set pisos més amunt

Isabel Mir Cortacans

I

Amb els carrers encara mig adormits i el dia tot just despuntant, la Isabel surt de casa sense fer gaire soroll. Tanca la porta darrere seu sense passar les claus. Deixa les seves filles dormint. I una nota a la cuina, com fa cada matí des de fa quaranta-nou dies. Si teniu temps, esteneu la roba i pareu la taula. Penseu a fer-vos el llit. Esmorzeu. Si hi ha qualsevol cosa, truqueu-me. Pels carrerons estrets no hi ha gairebé ningú. L'aire fresc de primera hora ajuda a que el cos i la ment es posin en ordre pel nou dia. Al forn no s'hi veu ningú. Tot just estan col·locant el pa als prestatges. Els bars amb la persiana baixada de fa dies. El rellotge del campanar de l'església toca tres quarts de vuit. Al costat de la via del tren hi ha el senyor que cada dia de bon matí també ja tragina per l'hort. Es miren i amb la complicitat de ser els únics que a aquella hora es veuran, s'esbossen un mig somriure amagat darrere la mascareta i murmuren un bon dia tímid, com si tinguessin por de despertar el poble si aixequen la veu més del compte.

Tres-centes trenta-sis passes justes que compta cada dia. Com un ritual, les claus, per obrir les dues portes de la residència. El líquid desinfectant a les sabates. El líquid desinfectant a les mans. El termòmetre, que per sort cap dia passa de trenta-set. El registre. Toca canviar-se de roba. Canviar-se la mascareta. Rentar-se les mans. La primera de les prop de trenta vegades que ho farà durant el dia.

II

La Provi fa una ullada al seu voltant, i quan li sembla que ningú la veu, li fa un senyal a la Margarita. La Margarita aparta el caminador de davant les seves cames, i agafant-se als braços de les dues butaques que les separen, s'apropa a la Provi, que li dona un caramel de cafè, sense sucre, dels que a ella li agraden. La Maria Josep està al cas. No se li escapa res. "Margarita, no t'apropis tant a la Provi". "Però per què? No faig pas res de dolent!" "Ara no us podeu apropar tant, ja ho sabeu! Hem de vigilar amb aquest virus que hi ha!". "Ah, hi ha un virus?".

“Si, Margarita”. No passen ni dos minuts. La Maria Josep es gira a parar la taula. La Margarita, que ja tornava a estar asseguda a la butaca, es torna a aixecar, torna a apartar el caminador, i d’una revolada s’acosta un altre cop a la Provi, que amb un mig somriure, li dona un altre caramel de cafè. Aquest cop no l’han enxampat. Torna a seure i fa veure que fulleja una revista.

La Fina seu a l’altre cantó del menjador, en una cadira de fusta i amb el cap repenjat a la taula. No sap per què fa un temps que se sent més sola. No ho pot verbalitzar perquè ha perdut la capacitat d’expressió i per més que s’hi esforça, no aconsegueix trobar les paraules que voldria dir. A mida d’anar-se sentint frustrada, també ha anat perdent l’interès en buscar les paraules. Però el que sí que encara necessita és sentir que té persones a prop. La Fina ha vist l’escena de la Margarita i la Provi i s’aixeca per acostar-s’hi. Vol acaronar la cara de les seves companyes. “No ens toquis tant, que no ho has sentit que ens diuen que no ens podem tocar ara?” La Fina no entén res. La Provi li recorda: “A més a més, has passat al nostre menjador i el teu ara és l’altre, no pots venir cap aquí”. La Fina gira cua i se’n torna a seure a la mateixa cadira i torna a repenjar els braços i el cap a la taula.

III

La Rosa parla cada dia per telèfon amb el seu fill. La Rosa no s’hi veu. Fa anys va perdre la vista. Ara ja en té més de noranta i en fa un parell que viu a la residència. Un dels seus fills va morir i l’altre viu fora. Cada dia al voltant de les cinc de la tarda la telefona i passen una mitja horeta parlant. La Rosa aprofita per explicar al seu fill tot el que no veu, però sí que sent. I també el que potser no sent, però li sembla que ha sentit. Avui li diu que pel que sembla han començat a fer alguna prova, i que ella té por també. Perquè només n’han fet alguna, potser és que hi ha algú que ja està malalt i es poden morir, que és el que diuen a la televisió cada dia.

L’Àngela ja ha complert els cent-un. És una de les persones més cultes i amant de dites i poemes que a la seva edat encara sap recitar de memòria llargs versos apresos i memoritzats fa molts anys. A força de repetir-los en festes i celebracions familiars, als nebots, als re-nebots i a tothom que li’n dona la possibilitat, en té un reguitzell que fa goig de sentir. No ha tingut fills, però té una

neboda que ella diu que és més que una filla. I li diu que l'estima fins al cel i set pisos més amunt. L'Àngela no entén perquè ha deixat de venir-la a veure. Cada dia quan plegava de treballar, l'Anna Maria, la seva neboda, la visitava. Li portava alguna gormanderia (els bombons la tornen boja), i ella li repetia els versos que tant bé sap. Ara només pot fer-ho per telèfon, i encara sort. Cada dia fa una videotrucada. L'Àngela no ho havia fet mai, i li costa una mica veure-hi bé amb un mòbil tant petit. Però no per això es rendeix i aprofita tots els minuts que té per recordar "Els enamorats" o "Els cinc batallons" o "Les orenetes". Avui li explica a l'Anna Maria que cada dia les infermeres van més disfressades. Van començar portant un gorro al cap, i ara porten uns vestits blancs que semblen globus. I unes ulleres molt grosses a la cara. Sembla que s'han tornat totes boges.

L'Enric sortia cada dia a passejar pel poble. En Josep i la Montse, els seus fills, el portaven amb la cadira de rodes a veure el riu, que és el que més li agrada. Sense faltar ni un sol dia, la Margarita, la seva dona, matí i tarda, se'ls passava al seu costat. L'Enric és de poques paraules, però se li veu a la cara que agraeix la companyia de la Margarita. Ara fa dies que no pot sortir. N'està tip de tota aquesta història. Ara cada dia també fa una videotrucada i li demana al seu fill a veure fins quan ha de durar tot això, perquè ell s'enyora. I quan pugui sortir, té el capritxo d'anar a Fornells a menjar escudella i carn d'olla. De tant en tant, deixa anar algun renec. La Margarita cada diumenge li porta una pasta de nata, les seves preferides, i cada setmana li escriu una carta explicant-li el que no li pot dir de paraula. Totes les cartes acaben amb la mateixa paraula: "T'estimo". Al calaix de la tauleta, desordenades, hi són totes.

IV

A la Montserrat li agrada anar cada setmana a la perruqueria. Es voldria fer la permanent cada setmana, però la Paqui li diu que no pot ser, que se li espatllaria massa el cabell. La Montserrat ho arregla posant-se rulos al cap cada dia abans d'anar a dormir. Ara fa setmanes que la Paqui no ve, i la Montserrat demana per parlar amb la Isabel. Ja n'està tipa que la perruquera faci tantes vacances. No hi ha dret. Això no s'ha vist mai abans. La Isabel li explica que no pot entrar ningú, per tot això del virus. Quin virus ni històries! Sempre n'hi ha hagut de virus! Ella ja ha viscut moltes coses, i una guerra i tot, i com això d'ara no ho havia vist mai. Li

diu a la Isabel que truqui a la seva neboda i li digui que ella vol marxar, perquè això ara sembla una presó.

La Dolors fa dies que no menja gairebé res. El seu fill està amoïnat. Si pogués estar al seu costat! Veu que la mare se'n va. Des de que va començar amb l'Alzheimer, mai l'ha deixat sola. En les visites de cada dia, el primer que feia era donar-li la mà. La Dolors es tranquil·litzava a l'instant. "Cantem una mica, mama? a tu t'agrada molt cantar!" "Dónde estás corazón? Oigo tu palpitir..." El so del telèfon a primera hora del matí no porta cap bona notícia. "Veniu, que heu d'estar amb la mare". Cap al migdia, quan ha arribat l'hora i la Isabel entra a l'habitació, la Dolors ja té els ulls tancats i el seu fill ha pogut acompanyar-la, agafats de la mà, en l'últim viatge. Dintre del dolor, els ulls transmeten pau. Ha estat al seu costat avui també.

V

La Isabel seu al despatx. Tot allò que ahir semblava tant important, avui no preocupa a ningú. Tot sembla haver-se paralytitzat. En un obrir i tancar d'ulls, tot és diferent. Amb un un sospir, un segon, el món que semblava tant controlat s'ha convertit en un mar d'incerteses. Avui és tot nou. I ahir també va ser nou. Però l'ahir avui ja no val. I demà serà més nou. La Isabel se sent responsable de tot el que pugui passar dins la residència. Totes aquelles persones són tan vulnerables. I ara, a més, tothom s'ha convertit en vulnerable. Una voràgine de sentiments es barregen i juguen com si fossin en una muntanya russa. Por, incertesa, dubte, quina decisió serà la millor, com afrontem els canvis, com ho comuniquem tot, en quin moment, amb quines paraules.

Amb els ulls davant l'ordinador, però sense veure-hi res, a la Isabel se li dibuixa un somriure a la cara. "Hem perdut tantes coses", pensa, "però n'hem guanyat tantes també!". No hi ha res que defineixi més una persona que la seva humanitat i la seva ètica. I en pocs dies ha confirmat allò que ja sabia: els que estan allà, al seu costat, estimen la feina que fan. I no hi ha res més gratificant per una directora que tenir aquesta certesa en uns moments tan incerts. Més enllà de les grans discussions ètiques que tant li agraden a la Isabel, i que se li generen aquests dies, com la retallada de drets fonamentals de les persones, el dret a la vida (entenent com a vida no només l'aspecte de la salut, que és l'únic que

sembla que hem prioritzat aquests dies, sinó també allò que ens fa sentir persones estimades i valuoses més enllà de la part física), la violació i l'ús abusiu de dades personals (presa de temperatura, contactes amb altres persones, etc.). L'ètica més propera és la que aflora precisament ara. I la Isabel sap que ètica és quan un treballador darrera un altre et diu que pel que necessitis, li diguis, que estarà allà. Ètica és quan dius a les persones que algunes es quedaran a casa i altres vindran a treballar, i ho respecten. Ètica és quan canvies horaris i les persones s'amotllen a fer-los, malgrat els suposi un empitjorament del seu calendari. Ètica és quan la Sandra et diu que ja es quedarà ella a recepció i farà la feina des d'allà i la sents cada dia per telèfon indignada amb els responsables de prendre decisions perquè no donen resposta a les necessitats de les persones que estan a casa i necessiten més suport. Ètica és quan la Carmen cus mascaretes abans d'anar a dormir i en reparteix a tots els treballadors perquè sí. Ètica és quan l'Anna fa roses de paper a casa per repartir als usuaris el dia de Sant Jordi. Ètica és quan la Cristina regala vals per repartir al personal per fer un massatge al centre d'una familiar seva. Ètica és quan a uns quants treballadors (massa) se'ls hi ha mort algun familiar i continuen venint a treballar amb la pena al cor. Ètica és quan el Sergi s'asseu davant la porta de l'habitació de l'Evaristo que no entén perquè està confinat i no pot sortir, i parla una estona amb ell i li fa menys carregós l'aïllament. Ètica és quan els que estan a casa et diuen que quan els hi diguis, vindran a treballar. Ètica és quan la Sílvia fa cent-cinquanta mascaretes amb gomes i filtres de cafè en una tarda perquè n'hi hagi per tothom. Ètica és quan la Jessica porta la planxa del cabell de casa seva i pentina a la Leonor després de dutxar-la. Ètica és quan la Mari porta pantalles que fa el seu fill a casa amb l'impressora 3D. Ètica és quan la Sandra es mobilitza per fer el bigoti i pintar les ungles de les dones per garantir que conservin la seva imatge personal. Ètica és quan el Joaquim s'ofereix per portar ell mateix el dinar als usuaris de centre de dia que estan a casa i no tenen suport. Ètica és quan la Tere et diu que ja vindrà ella els diumenges a treballar si no hi ha ningú. Ètica és quan l'Anna no deixa que s'escapi res i fa que tot sigui més segur. Ètica és quan la Tere, que està a punt de jubilar-se, et diu que els seus fills li diuen que es quedi a casa ja, que li queda un mes per treballar i no s'arrisqui i ella et diu que té el compromís d'estar aquí amb la situació i la necessitat que hi ha. Ètica és quan li dius a la Lua que no podrà fer ara les seves vacances i que ja les farà quan puguem i et diu que cap problema. Per la Isabel ètica és ser-hi, que no vol dir estar al lloc de treball, sinó ser-hi, amb tots els sentits. I no hi ha fórmules màgiques. El secret és tan senzill com estimar allò que fem.

Accelerador de violència

M. Àngels Puig Sarsanedas

Fa sis mesos que vaig demanar ajuda perquè la meva família està preocupada per mi. La meva terapeuta em va dir que potser m'aniria bé escriure tot el que passava, així que començo el meu diari.

Dia 05/02:

M'he aixecat a les 05:00 del matí per preparar l'esmorzar a la meva parella. Com cada dia em dutxo, em vesteixo i m'arreglo, a en Joel no li agrada "la cara de morta" que faig de bon matí i a mi tampoc. Després li preparo unes torrades amb alvocat, un suc de taronja natural i un cafè amb llet de civada sense sucre. Avui ha hagut de marxar sense prendre el cafè perquè estava fred, a vegades no tinc prou cura. Però ell té molta paciència amb mi. A les 09:00 he anat a l'oficina, avui hem tingut força feina, és una bona temporada per preparar viatges. Quan he arribat a casa he preparat el sopar i he llegit una estona. En Joel ha arribat, em diu que havia quedat amb els seus amics per anar a prendre una cervesa. Estava una mica enfadat, diu que pregunto massa i que hauria de confiar en ell. A vegades em fa dubtar sobre si l'estimo.

Dia 06/02:

Com cada dia m'he aixecat i li he preparat l'esmorzar a en Joel, avui ja ha pogut prendre el cafè i estava de més bon humor. Les meves companyes de feina m'han dit per anar a prendre alguna cosa, però quan li he dit a en Joel ja he notat que no li feia gaire gràcia. Sempre ha estat molt gelós i no li agrada que surti, diu que hi ha molts nois que es fixen en mi i que no ho pot suportar. Els hi he dit que no i s'han enfadat una mica, ja fa més d'un any que no surto amb elles, però no entenen que no vull que s'enfadi. He tornat a casa una mica trista, em venia molt de gust sortir amb elles. En Joel ha arribat tard, eren cap a les 23:00 i ell surt de la feina a les 18:30 h, però ahir ja vam discutir per això i no li he dit res. S'ha enfadat perquè ja havia sopat i creia que havia sortit amb les meves companyes. M'ha dit que era una puta i que no podia confiar en mi, però havia begut molt i jo no volia discutir.

Dia 15/02:

Avui som dissabte i hem anat a fer la compra al supermercat. Després hem anat a esmorzar a una cafeteria. Tot anava molt bé fins que el cambrer m'ha picat l'ullet. No entenc per què s'ho ha pres així, era un noi molt amable, intentava ser simpàtic... Però en Joel no suporta aquestes coses. Li ha entrat un atac de gelosia i m'ha dit que era una escalfabraguetes i que em passava el dia coquetejant amb tothom. Ha marxat. Jo li he demanat disculpes al cambrer, i he marxat darrere seu. Quan l'hi he intentat agafar la mà m'ha empentat i m'ha dit que no el toques, que li feia fàstic. Sempre faig alguna cosa que el molesta, potser aquell escot era massa atrevit... no ho sé. Però en Joel encara no ha tornat a casa i estic preocupada.

Dia 29/02:

Han passat diverses setmanes de l'última vegada que vaig escriure, però no em veia amb cor. Després de l'última visita amb la psicòloga em veig preparada per escriure de nou.

Amb en Joel la relació és molt intensa, ell m'estima molt, però no sap expressar-ho i sempre utilitza la força. M'estima massa fort, tan fort que em fa mal. L'altre dia que vam discutir em va empènyer diverses vegades, i l'última va ser una mica forta.

Havia begut massa, i jo no vaig saber-lo controlar. Quan li vaig demanar que parés em va tirar a terra. Se li va escapar, ell no volia. Mai vol fer-me mal, però no ho pot controlar. M'estima amb fúria. Suposo que deu ser una forma d'estimar. Però l'endemà em va demanar perdó de mil maneres, em va regalar flors, em va preparar l'esmorzar... Va ser un dia molt especial. Ara estem més enamorats que mai.

Dia 02/03

Com sempre li he preparat l'esmorzar a en Joel, avui estava una mica angoixat pel tema de la Covid, li han dit que potser hauran de tancar les oficines un temps i que és força perillosa. A mi no em preocupa, tot just tenim vint-i-cinc anys, segur que no ens passa res. Després de treballar he quedat amb la meva mare per anar a fer un cafè i hem estat xerrant. Sempre em pregunta com va amb la

teràpia, però jo ja li he dit moltes vegades que no la necessito, que està tot bé. La mama sempre es preocupa massa. Quan ens hem acomiadat m'ha fet una abraçada tan forta, que m'ha fet mal tot el cos. En veure com m'estremia m'ha mirat els braços de forma meticulosa, per si "m'ha posat la mà a sobre". Sempre em demana que el deixi, però ens estimem i ho ha d'entendre. En Joel té un caràcter fort, però no és com ella imagina. Després, com sempre em dona diners perquè pugui fer el que vulgui sense demanar explicacions, sap que en Joel és qui gestiona els diners de la casa i no para de repetir-me que faci guardiola. Coses de mares...

Dia 07/03

Avui he descobert que tinc marques al cos. Mentre em dutxava he descobert algun petit morat a la zona dels braços i de l'entreuix. En pensar de quan podien ser, he descobert que hi havien moltes possibilitats i m'he espantat una mica. Aquesta setmana el sexe havia estat una mica violent, a ell sempre li ha agradat dominar-me i sobretot simular que jo no vull tenir relacions. Potser li hauria de dir que em fa mal de veritat...

Dia 13/03

Avui ens han donat la notícia que ens hem de quedar a casa, que l'estat d'alarma ha començat i que només podem sortir per a comprar menjar. Estic una mica perplexa, però també tinc ganes de passar més temps amb en Joel, que últimament passa molt de temps al bar.

Dia 18/03

La primera setmana tancats a casa no ha estat tal com havia imaginat. Els primers dies tot anava perfecte, però ara ja s'ha cansat de mi i es passa el dia jugant en línia i bevent. Jo encara no he pogut sortir cap dia de casa, diu que té por que em contagi i sempre surt ell a comprar. Trobo a faltar sentir l'aire a la cara, escoltar els riures de les meves companyes de feina, veure a la meva mare... Amb en Joel pràcticament no parlem i sempre que ho fem acabem discutint per ximpleries. Les discussions cada dia són més llargues i més fortes. No entenc què faig malament, perquè pràcticament ni el miro...

Dia 23/03

Avui he decidit anar a comprar sense dir-li, necessitava sortir, veure altres persones, poder xerrar, passejar una mica... necessitava desconnectar de casa. No pensava que en Joel s'enfadaria tant. Mai l'havia vist així, els ulls, la mandíbula, la forma de tancar els punys... Crec que és la primera vegada que he passat por. No recordo ben bé que ha passat, però s'ha abalanzat sobre meu i...

Dia 24/03

Ploro en recordar-ho i no crec que sigui capaç d'escriure-ho. No puc posar paraules al dolor.

Dia 27/03

Avui en Joel m'ha regalat un ram de roses enorme amb una carta declarant el seu amor per mi. Quan veig tot el que s'esforça per a ser millor persona no puc evitar oblidar la resta. M'estima massa i sempre em diu que sense mi no podria viure. Avui hem celebrat que ens estimem. Hem tingut sexe més romàntic, em besava lentament i anàvem al meu ritme, feia molt que no tenia un orgasme!

Dia 05/04

Ahir en Joel va escoltar com em cancel·laven la cita amb la terapeuta. Ell no sabia res, ja que ho paga la meva mare, i es va enfadar molt. No entén per què li he d'explicar el que faig a una desconeguda. Potser té raó, però m'agradava sentir que tenia algú més amb qui parlar a part d'ell. Ja fa temps que havia deixat de quedar amb les meves amigues i la psicòloga era l'única persona a qui podia explicar-li tot.

Però m'havia donat un número d'emergència per si tenia problemes, així que potser algun dia hi podria tornar a parlar.

Dia 10/04

Ahir quan en Joel va marxar al supermercat vaig trucar a la psicòloga. Li vaig explicar com anava el confinament i el difícil que es feia la convivència en parella.

En preguntar-me per què no vaig saber que dir... com havia de descriure la situació?

Ella va entendre el silenci i em va dir que això no s'acabaria quan no hi hagués confinament.

Quan en Joel va arribar, estava ebri i volia tenir relacions sexuals... jo vaig dir que no, però ell té més força i no em podia escapar.

Dia 30/04

La psicòloga tenia raó: no s'acaba mai. Em sento atrapada en un pis on no puc fer res sense que en Joel m'insulti o si té un mal dia m'empenyi fins a tirar-me a terra.

Ara demana el menjar per internet per no haver de sortir i passem les 24 hores junts.

És un infern. Fa una setmana que no aixeco la mirada del terra per no creuar-me amb la seva, però ni així puc evitar-lo, sempre troba un motiu per castigar-me. No puc trucar a la mama i dir-li que em vingui a buscar, no vull que em faci mal, i molt menys a la mama.

Dia 05/05

Fa uns dies li vaig comentar a en Joel que potser aniria a passar un cap de setmana a casa els meus pares. Va embogir, els ulls se li van emplenar de sang i va començar a etzibar-me empentes alhora que m'insultava. Ja m'havia acostumat al fet que m'insultes, però mai m'havia amenaçat. "No pots deixar-me, si ho fas em mataré". Només volia veure a la meva mare. Vaig haver de dir-li a la mama que no podia anar-hi i que ja hi aniria un altre cap de setmana. Si no em deixa veure a la meva mare ja no em queda ningú.

Dia 09/05:

Ahir em va fer mal. No és la primera vegada que em fa mal, però ahir va ser diferent.

Vaig sentir les ganes de fer-me mal i ni tan sols havia begut. Em va humiliar, em va insultar, em va pegar. A vegades em costa creure que m'estima quan em fa això.

Dia 13/05:

Ahir també em va fer mal, i crec que avui també me'n farà. Cada vegada hi ha menys motius, però ell sempre troba el moment per fer-ho. D'ençà que estem tancats a casa la situació no fa més que empitjorar. En Joel cada dia està més agressiu i jo cada vegada tinc menys espai on poder estar "sense perill". Ja gairebé no parlo amb la mama perquè sempre molesto a en Joel i tampoc he tornat a sortir al carrer. Em sento atrapada malgrat ser lliure.

Dia 30/05:

Aquestes setmanes han estat especialment difícils. Crec que he de començar a posar nom a les coses. He estat llegint el diari i puc entendre pel que llegeixo que no soc feliç, no puc ser-ho mentre em peguen dia sí i dia també. No puc ser lliure si em sento amenaçada. La mama tenia raó i en Joel potser és més com ella imaginava que com jo l'idealitzava. La psicòloga em va intentar ajudar, jo no em vaig deixar i ara ja no hi pot fer res. Soc una dona maltractada i no sé com escapar d'aquesta relació que cada dia em fa més petita, més dèbil, més dependent. He llegit que pots denunciar, però que necessites proves que demostrin que t'han maltractat. Em sembla cruel haver d'esperar la següent pallissa per poder demanar ajuda. Em fan mal més coses que el cos, em fa mal l'autoestima, l'amor, la culpa...

Dia 03/06:

Tinc una bona i una mala notícia: Ahir en Joel em va pegar.